

vistnok ikke en Gang noget væsentligt Punkt. Nu er det saaledes — hvilket vi have hørt fremsat i dette Ting ved tidligere Behandlinger af dette Forslag — at der synes fra Regeringens Side ikke at blive taget meget strengt fat, naar det er Folk, som ere anbragte i Embedsstillinger, at der altsaa ikke bliver taget saa overordentlig meget Hensyn til, om de have Indfødsret eller ikke. Dette skal jeg dog ikke komme nærmere ind paa; men jeg skal sige med Hensyn til Arbejderne, som komme fra Udlandet herind i Landet og tage Ophold her, at deres Stilling er for nærværende Tid ingenlunde misundelsesværdig, og hvis man vil gøre den vanskeligere, end den er i Djebliffet, vil jeg for mit Vedkommende gerne gøre, hvad jeg er i Stand til, for at noget saadant ikke skal ske. Jeg antager, at naar en Arbejder opholder sig her i Landet, gør han meget stor Nytte for det Samfund, hvori han arbejder. Jeg tror at kunne styrke dette ved at sige, at man jo stræber efter at indkalde Folk fra Udlandet ved mange forskellige Lejligheder. Jeg skal ikke her komme ind paa, hvilke disse Lejligheder ere, men kun sige, at der gennem Agenter, Fæstemænd og deslige arbejdes paa at faa mange Udlaendinge til at tage Ophold her i Landet. Idet man gør dette, anser jeg det som et Bevis for, at de gøre Nytte her i Samfundet, og den Nytte, de gøre, mener jeg ikke faar sit Udtryk i den Løn, de faa, naar de komme hertil, idet det Arbejde, de præstere, den Virksomhed, de udfolke, vistnok maa siges at være mere værd end den Løn, disse Folk faa. Naar de faa paa et senere Stadium, gennem Arbejdsløshed eller Sygdom, komme til at ligge det offentlige til Byrde, er det efter min Mening noget, som det nærværende Samfund egentlig skylder dem for den Virksomhed, som de have udfoldet, navnlig naar de have været her i en lang Aarrække, at man ikke siger til dem: I ere freumede, vi kunne ikke have noget med jer at gøre. Naar de i lang Tid have arbejdet her i Landet, fortjene de efter min Mening at blive støttede, naar de komme i den Forlegenhed, at de maa ty til det offentlige. Men hvorledes er disse Folks Stilling nu? Jeg tror, jeg kan behjæ det ganske kort med nogle Eksempler fra den seneste Tid, blot ved at nævne dem, vil man se Stillingen for Djebliffet. — Jeg skal saaledes nævne en Væver, som er født i Berlin 1861. Han kom her til Danmark, da han var 6 Aar gammel, og var dansk Soldat i 17½ Maaned. Han var gift med en dansk Pige, og de havde 3 danske Børn. Denne Mand blev arbejdsløs i et

Tidsrum af 3 Maaned i Efteraaret 1889 og maatte som Følge deraf, efter dette lange Ophold her i Landet, efter at han havde udtjent sin Værnepligt her i Landet til Trods for, at han ingen Indfødsret havde, ty til Kjøbenhavns Kommune for at søge Understøttelse. Han fik ogsaa Understøttelse — men kort efter fik han Udvisningsordre; han skulde tilligemed sin Familie sendes over Stettin til Berlin, hvor han ikke havde været, siden han var 6 Aar gammel, hvor hans Hustru aldrig nogeninde havde været og hvor hans Børn vare vildfremmede. Det skulde kaldes for hans Hjemsted! Jeg tror nok, at for et saadant Tilfælde Vedkommende maa man sige, at hans Hjemsted er her i Landet, om end de formelle Betingelser ikke ere til Stede, i Realiteten høre de dog hjemme her i Landet. Denne Væver blev ikke sendt hjem, men blot truet med det; hvorledes det gik til, at han fik Lov at blive, skal jeg ikke komme ind paa her, det har i og for sig ikke noget at betyde, faktisk er det, at Myndighederne havde Ret til at udvise ham og sende ham til Tyskland. — Der var en anden Arbejder, som faktisk blev vist ud, og jeg har lagt Mærke til, at det satte ondt Blodovre i Sverige. Det var en svensk Arbejder, han havde opholdt sig her i Landet i 34 Aar, men havde været underkastet saadanne Forhold, at han ikke havde opholdt sig ret mange Aar paa et enkelt Sted, men arbejdede paa forskellige Steder. Han var gift og havde Børn; jeg har ikke Oplysning om, hvorvidt Konen var dansk eller ikke, men under alle Omstændigheder er det dog givet, at Børnene vare det. De bleve transporterede hjem til Sverige efter at han, som sagt, havde været her i 34 Aar. Altsaa til en Kommune, hvor de ikke havde Spor af Forbindelse, og den blev kaldt for deres „Hjemsted“. Det er endvidere meddelt, at Behandlingsmaaden ikke var synderlig hensynsfuld, idet Manden opgav derovre i Sverige, at han her tillige med Kone og Børn var bleven indsat i Fængsel, Manden for sig, og Kone og Børn for sig, sammen med Forbrydere. Hvor vidt det er Tilfældet, skal jeg ikke kunne sige, men han har i alt Fald angivet, at saaledes var Behandlingsmaaden her i Danmark. — Der var tillige en anden Mand, jeg skal nævne, Skomager Brodersen, født i Tønder paa den Tid, da Slesvig var dansk: Han var gift og havde 7 Børn, hvoraf 6 vare fødte i det nærværende Danmark. Han havde altsaa opholdt sig her i Landet i meget lang Tid, her i Kjøbenhavn alene i 13½ Aar. Han maatte paa Grund af Sygdom, dels sin